

/"царят"/ на циганите от Русчук), с която той много се гордееше, танцува-
ше изящно, докато баща ѝ тананикаше мелодията и пляскаше ритмично
с ръце. А между тактовете направляваше движенията ѝ" (Макфий 2007:
140).

В Пловдив през първото десетилетие на XX век „... отвориха бирария
с певачки. Заведението работеше само вечер. ... Макар, че в бирарията бе
по-скъпо, отколкото другаде, винаги бе пълно с мъже. Мургавите циган-
ки, певачките, мяха такива огнени погледи, така съблазнително кърше-
ха снаги на подиума, че нямаше мъж, който да съжалява за похарчените
пари. Отвън, допрели чела до стъклата на прозорците, надничаха фукарии
младежи, дори и деца. И те искаха да видят, да чуят" (Алваджиев 2000:
289). А в бирария "Тракийски юнак" през 1909 г. свири оркестърът на
Вуле Нанич (Вулето) – сръбски циганин, който включва освен мъжете
свирачи и жени певачки на севдалинки (Пейчева 1999: 38).

През 30-те год. на XX век в циганската махала „Татарлъ – Коньовица“
в София е открито "кабаре" – това е циганската кръчма на Исмаил. Спо-
ред хората той е бивш „хайдутин" и конекрадец, но кръчмата много бързо
започва да привлича отбрана клиента. "На една тясна естрада свиреше
малък оркестър, който акомпанираше на певицата – млада хубава циганка
в дълга до петите рокля от някаква лъскава материя – любимка на дири-
гента. Оттук се понесоха няколко цигански шлагерни песни, които зарази-
ха с екзотиката и съдържанието си цяла София. Най-широка популярност
от тях достигна песента "Крепи се, буцо!" Буца беше жената ("гаджето"),
към която се обръщаше с тривиална мелодия нейният любовник...

Малко по-късно в циганското кабаре се появи твърде оригинална ци-
ганска певица, дошла от Видинския край. Наричаха я Кева. Едва дваве-
сетгодишна, стройна и подвижна, с красиво мургаво лице и черни като
въглени очи, със спусната до кръста черна буйна коса, тя привличаше
всяка вечер много посетители... Кева беше много привлекателна жена и
като артистка, и като прекрасен човек. Не ѝ липсваха „светски" маниери,
пееше изразително, много хубаво.... Обличаше се изискано и се държеше
мило с всички посетители. Нейни чести гости бяха журналисти, писатели
и артисти... Кева се гордееше с тази отбрана публика". Пред кабарето ча-
кат файтони – цяла опашка (Костенцева 1979: 46).

„Край Сливен в ресторант „Тунджа" чух цигански песнопения за пър-
ви път. Върнах се в автобус до града, заедно с оркестъра, който продължа-
ваше да свири и циганка танцуваше отпред в автобуса цигански танци..."
(Kenrick 1966: 84).